

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv szerkesztő-bizottsága.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Félévre — 6 korona.
Egész évre 12 korona. Negyedévre 3 korona.

Megjelenik
minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Budapest, IV. Egyetem-utca 4. sz.

A nyomozó kutyákról.

Irta: *Havrenak János* csendőrhadnagy.

Örömmel olvastam lapunk 34. számában megjelent azon két cikket, mely a nyomozó kutyákra vonatkozik, mert most már erős a hitem, hogy némileg megtört a jég és akad olyan is, ki vitatkozni hajlandó az ügy érdeméről.

Az első cikltre nincs mit szólanom, mert az oly bőven és behatóan ismerteti a kutyáügyet, hogy fejtegetései előtt meghajlok és csak arra kérem a cikk íróját, hogy még több hasonló cikkel támogassa a bizonytalanság homályába burkolt ügyünket.

A «Betörő» cikkére általánosan az a válaszom, hogy annak íróját is kérem, áldozzon ügyünkre még ezután is egy kis fáradságot és csak érveljen, vitatkozzék továbbra is, mert tényleg csak így tisztulnak az eszmék, de előre jelzem, hogy ügyünk sikerében oly erős a bizalmam, hogy állítom, hogy ha a kérdéses cikkben felhozott ellenérveknél háthatósabbakat nem képes kimutatni, akkor azokat nem én ugyan, de a gyakorlati tapasztalatok fogják megdönteni, természetesen nem máról holnapra, hanem 1—2 év alatt.

Sorba veszem az ott felsorolt eszméket.

Nálunk jelenleg és tudtommal 3 testületheli egyénen kívül senkit nem lehet képzett rendőrkutya-idomítónak nevezni és így mindenki csak laikus, de arra való az utasítás és a tapasztalat, hogy azok a kik bajlamot éreznek ahhoz, ezek segítségével magukat kiképezzék. Igaz, hogy a Most-féle idomítási utasítás irányja a németben kissé nehézkes, de azért megérthető, azután meg 1—2 év múlva jöhet még olyan utasítás is melyet mindenki megért. Ilyen volt a német Gersbach-féle utasítás is, csak hogy ez inkább erőszakos eszközökkel dolgozott és éppen ezért ítéli el az újabb felfogás. Ezen utasítás összeállítása azonban sokkal célszerűbb, irányja sokkal érthetőbb mint Most-é. No de az a fő, hogy most már egyáltalában lesz utasításunk.

Hogy mily tudás szükséges és mi nem elegendő a kutyaidomításhoz, erről beszélni nálunk még korai. Előbb meg kell kísérlni, még pedig nézetem szerint annál hamarabb érünk el eredményt, minél többen fognak hozzá a kísérletezéshez. Mig ugyanis egyik helyen

áthelyezés, elvezénylés következtében marad félbe az idomítás, addig másutt vagy a kutya mutatkozik idomításra alkalmatlannak vagy pedig az idomító veszíti el türelmét és ha most már 15—20 ember kísérletezik az országban akkor sokkal inkább megvan a remény, hogy azok közül többen fognak sikert elérni, mint ha 1—2 ember buzgólkodik az ügy érdekében. Ha t. i. többen foglalkoznak az idomítással akkor már ennek a tudata is erős serkentőjévé válik a tevékenységnek. Részemről tehát csak őszinte örömmel fogom a jelentéseket tudomásul venni és tölem telhetőleg a legmesszebb menő mérvben segítségére leszek mindenkinek, ki ez ügyben ilyenre szorul. Segítség alatt itt természetesen csak erkölcsit értek és ilyenek lehetnek a kutya-anyag, idomító eszközök stb. beszerzésének közvetítése.

Hogy nálunk mennyi idő alatt leszünk képesek egy kutyát teljesen kiidomítani, ezt meghatározni legalább is bajos, mert a szolgálati elfoglaltság, az idomító és a kutya képességei és az idomítást megnehezítő, vagy megkönnyítő helyi viszonyok, mind befolyással bírnak erre. Tény az, hogy eredményesen idomítani lehet és szükséges: hogy kinek mennyi idő alatt fog ez sikerülni, az a dolog lényegére, különösen azon szempontból, hogy csináljuk-e, vagy ne csináljuk, közömbös.

Igaza van a cikk írójának, hogy a kutyának mindig a gazdája mellett kell lenni és hogy ha hosszabb szolgálatba megy a csendőr, ez nem történhet így. Ez helyes, de ismét csak ügyünk sikerébe vetett megdöntetetlen bizalmamból kifolyólag állítom, hogy nincs messze az idő, mikor meg lesz engedve a kutyának szolgálatba vitele, sőt általánosan el is lesz ismervé annak szükséges volta.

Jelenleg e nek legfőbb akadályja, hogy a kutya által harapással más testében vagy tárgyban teendő károkat felelősséget a kincstár nem vállalhat. Erre jelzem, hogy az nem is kell, mert erre lehet havi 1—2 koronáért * biztosítást kötni egész 50,000 kor. kártérítési összegig.

Abban az esetben pedig, hogyha otthon kell hagyni

* (Ki fizeti ezt? Hát a kutyaharapás miatt bekövetkező viszályt ellen hol lehet biztosítani? Szerk.)

Első magyar vill. erőre berend. hangszer-gyár honvédség, valamint a m. kir. csendőrség szerződött szállítója és a **Ludovika Akadémia** házi hangszerkészítője, az **Ocskai és a szabadságharcos Rákóczi társulat** főtámlója **Budapest, Lánchíd-utca 5. Gyár: Öntőház-utca 2.** Ajánlja saját gyárában készült összes vonós és fúvó hangszereit és alkatrészeket. **Harmonikák** erős elpusztíthatatlan hangokkal. Az összes hangszerek javítása olcsón eszközöltetnek. Arjegyék minden hangszerről külön küldetik. **Magyarország legnagyobb vonós és fúvós hangszerek gyára.**

STOWASSER JÁNOS

császári és királyi udvari eszaki
a cs. és kir. közös hadsereg, a m. kir.
hangszerkészítője, az
Öntőház-utca 2.

a kutyát, akkor egyszerűen nem foglalkozik vele senki, de a vele való folytonos foglalkozás egyébként úgy is csak az első évben szükséges, később már elégséges a gyakorlatok megismétlése. Tény az is, hogy az idomításhoz, különösen a nyomozás tanításához több csendőr segítségére van szükség és így annyira megszokja a kutya ezen embereket, hogy ezekre is hallgat és így a legfontosabb gyakorlatokat végszükség esetében ezek is átismételhetik vele. Azon csendőrök kik egyébként soha sem láttak kutyát idomítani, nem is képesek más rendszer szerint idomítani, mint a hogyan azt az idomítótól látták!

A vidéki szakasparancsnoktól elégséges, hogy ha erkölcsileg támogatják az ügyet és ez különösen most az első időkben feltétlenül szükséges is, mert például részemről sajnálattal tapasztaltam, hogy itt nem összehozni kell az ügybarátokat, hanem először annak ellenségeit kell legyőzni. Sajnos, különösen az idősebb altisztek nem akarják belátni ezen kérdés nagy horderejét, irtózva minden újítástól. Ez így van, és az illetőknek egyelőre nem mondhatok mást, mint hogy ha már egyszer ők nem képesek lelkesedni egy oly mozgalom iránt, mely tisztán a szolgálat érdekeit szolgálja, akkor legalább ne rontsák el alantosaiknak kedvét. Akadt ugyanis olyan őrsparancsnok is, ki megtagadta alárendeltjének azon kérését, hogy hozzám azon szolgálati jegy továbbíttassék, melyben bejelentette az illető, hogy neki is nagy kedve volna hozzánk csatlakozni.

Elismerem, hogy pl. a nagyváradi tanosztályban volna a legjobb alkalom a kutyaidomításra, ezt már én régen megállapítottam, de elsősorban a legtöbb altisztnak már nincs mit keresnie ott,* másodsorban pedig ez pénzbe kerül — tudtommal pedig addig, míg erre törvényes alap nincs — a kincstár ilyesmire nem áldoz.

A mit az idomítók által elfogadandó jutalomdíjra és annak hova fordítására vonatkozólag javasol a cikk írója, azt én is elfogadom, bár czélszerűbb lenne majd az ilyen bevételekből bizonyos összeget a megalakítandó rendőrkutya-egyletnek is juttatni.

Örömmel jelzem, hogy egy fajtisza német juhász-kutyát már beszereztem, erős a reményem, miszerint még ez évben képes leszek 8—10 drb. fajtisza német juhász-kutyát tenyészteni.

Cikkem ezen részét vegyék azok is tudomásul, kik ily kutyák mikénti beszerezgetése érdekében fordultak hozzám.

A putnoki őrsnek van már egy németországi rendőrkutya-szülektől származott ritka szép példány kan német juhász-kutyája is és ha valakinek volna már ilyen nőtény kutyája, pároztatás céljából lépjen érintkezésbe a putnoki őrrel.

* A »Betörő« csak azt állította, hogy egyelőre itt lehetne kiképezni és onnan kiképzett kutyákat kiadni stb.

Minden őrsön kutyát tartani természetesen költséges és felesleges is. Ezt részemről is így tartom, de járásenként legalább egy kell,* mert éppen abban rejlik a sikeres nyomozás biztosítéka, hogy a kutya 2—3 óra alatt a helyszínén legyen. ez pedig szakasz és szárny székhelyéről ritkán vihető keresztül.

Reméljük, hogy idővel lesz átalány, lesz egylet és szaklap, mely utóbbi kettő fogja megadni az ügynek azt a lökést, melytől biztos uton és határozott irányban fog a teljes kifejlődés felé közeledni. Hogy ha ez kezdetben nehezen fog menni, az ne ostiggeszsen el bennünket. Nekünk már nem kell majd egészen járatlan utakon haladni, osztrák és német bajjárásaink megmutatták és meg fogják mutatni azt az utat, melyet ők már előzőleg helyesnek ismertek ki.

A ki tud németül, az nagyon helyesen teszi, hogy ha a berlini »Der Polizeihund« szaklapra előtízet. Ebből sok érdekes dolgot fog megtudni.

Végül megemlítem, hogy legutóbbi cikkemre ez ideig összesen tizenhárman jelentkeztek. Ezen kis szám feltétlenül az ügy iránti ellenszenvnek tudható be. Ez azonban nem baj. Van olyan fontos a dolog, hogy egy kis eszmecsere megérdemel és részemről csak segítségnek fogom minősíteni az esetleges megnyilatkozásokat, mert alkalmat ad ügy nekem, mint az ügy többi barátainak, hogy nézeteinket kifejtve, elősegítsük ezen nagy horderejű kérdés mielőbbi megoldását.

ÉRDEKES- NYOMOZÁSOK.

Sejtelmek.

1891 január 14-én történt az eset. Már végtelennek látszó hótakaró fődte a tájat és még mindég szakadatlanul hullott a hó, mintha minden közlekedést meg akart volna akadályozni.

A f-i őrs akkoriban négy emberből állott; még pedig az őrsvezető, két csendőr és jómagam mint próbacsendőr voltunk oda beosztva. Az említett napon történt az a különös eset, hogy a próbacsendőrt egyedül hagytuk a laktanyában.

Rajtam kívül mindnyájan külső szolgálatban állottak, melyből csak a hó 15-én, részben reggel nyolcz órakor,

* Egyelőre megelégedhetnénk, ha minden szakasz székhelyén lenne egy-egy kutya. Szerk.

A legjobb órák,

47

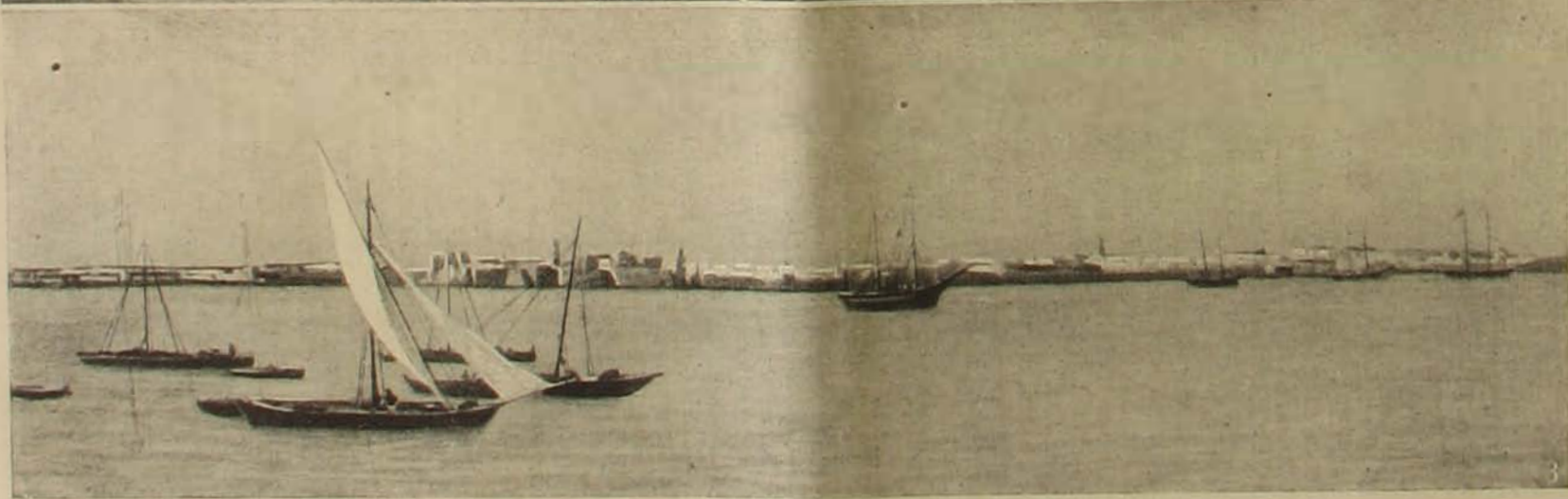
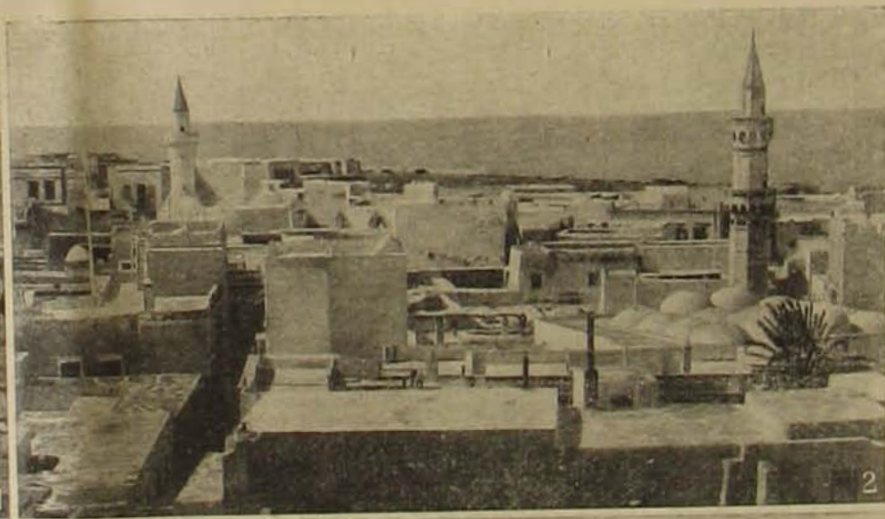
legszolidabb ékszerék, egyszerűtől a legdrágábig, egy készpénz, mint részletfizetésre 10 évi jótállás mellett kaphatók

BRAUSWETTER JÁNOS

művészeti Szegeden.

5 Javitások 5 évi jótállás mellett.

Arjegyék ingyen!

A tripoliszi háború színhelyéről. — 1. A város régi falai. — 2. Tripolisz madártávlatból. — 3. A tripoliszi kikötő.

részben délelőtt 11 órakor kellett hazatérniök. A hosszas teli este unalmát tanulással és írással igyekeztem elűzni, mert ezt követelték tőlem minden időben legjobban.

Körülbelül 10 órs tájban azzal a kívánsággal tértem nyugalomra, melyet már néhány fiatal csendőr az én helyzetemben titokban táplált, hogy t. i.: «Csak ma éjjel elő ne forduljon valami!» De valami határozatlan sejtelem azt sugta, hogy ez éjszaka nem mulik el csöndesen.

Mindenféle gondolatok közepette, melyek társaimra és jövőmre vonatkoztak, végre elaludtam. De nem volt nyugodt pihenésem; mert kusza gondolatom és rossz álmaim megzavartak.

Csak reggel felé aludtam el mélyen, de álmomból kíméletlenül fölzaklattak. Valaki oly eszeveszetten rángatta künn a csengőt, hogy örültem gondoltam az illetőt.

Hiányosan felöltözve, a köpenyvel befödve, inkább ugrottam, mint mentem a laktanya ajtajáig és sietve feltártam azt. A sötétben egy nőszemélyt láttam magam előtt, ki hebegve kapkodott szavak után, míg végre kinyögte: «Én dr. K... urnak csalédje vagyok. Azt üzeni, hogy valaki az urak közül jöjjön azonnal a v-i malomba, hol éppen most gyilkolták meg a molnárnét.» Ezt mondta és elietett.

Az én fülemben csak a gyilkosság szó csengett, mi alatt hanyatt-homlok a legénységi szobába robantam. Itt mindenekelőtt gyertyát gyújtottam; az óra hajnali négy órát mutatott. Ez volt tehát oka rossz sejtelmeimnek, melyeknek este nem tudtam ellenállni; elátkoztam a nyomorult gonosztevőt, kinek éppen ebben az időben kellett elkövetni tettet, a mikor én egyedül vagyok a laktanyában; nem azért, hogy éjjeli nyugalmamat megzavarta, hanem azért, mert egy talány elé állított, melynek megfejtéséhez magamat gyengének éreztem. Eltűnődtem, hogy mit is tennének helyemben társaim, mit mondana az esethez őrsparancsnokom, ha itt lennének?

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok között felöltözököttem, fölszereltem és neki indultam a métermagasságu, hónak a v-i malom felé. Most voltam először arról igazán meggyőződve, hogy mily fontos a csendőrségi szolgálat, a mely több észet kíván, mint a mennyi a jelen pillanatban nálam elképzelhető volt.

A malomba lépve, már egész csoport kíváncsi embert találtam ott, kik semmiféle eseménynél nem hiányozhatnak. Minden szem reám irányult, várták mit tesztek majd. Minden tekintetből ezt véltem kiolvasni: «No csendőrök, kik máskor mindég és minden csekélységnél kéznél vagytok, most nagy feladat elé állított a nemezis benneteket, mely talán kívül esik láthatárotokon.» De már ezen gondolatmenet közben megfogadtam, hogy nem nyugszom addig, míg legalább azt nem mondhatom, hogy megtetteket kötelességem.

Körütekintve az előszobában (ott történt ugyanis a gyilkosság), láttam, hogy a harc a gyilkos és áldozata között rettenetes lehetett, mert köröskörül a falakon, még a szoba mennyezetén is nagy vérfoltok voltak, a kövezeten pedig egész vértócsák.

Egyelőre nem maradt más hátra, mint a sok felesleges kíváncsiságot, kivéve néhány rokont, a helyszínről eltávolítani; bár úgy gondolkoztam, hogy: «ki tudja, nincs-e a tettes közöttük», ezért aztán mindegyiknek jól a szemébe néztem; de főleg odaigyekeztem, hogy a vérnyomok lehetőleg érintetlenül maradjanak.

Ezután azt kérdeztem a jelenlévőktől, hogy az orvos

a szobában van-e a halott mellett, mire azt válaszolták, hogy az orvos a molnárnét még élve találta, első segélyben részesítette, belső szobájába vitette s a belépést mindenkinek megtiltotta. E miatt én sem akartam a szobába bebatolni, arra számítva, hogy az orvos rövid időn belül kijön onnan.

Néhány perc múlva, melyek óráknak tetszettek, megjelent az orvos és aggodalmas arccal értesített, hogy a molnárné állapota aggasztó. Az egész idő óta (körülbelül reggel hét óra tájban) csak egy világos pillanata volt, melyet ő (az orvos) arra használt, hogy a tettes felől kérdezősködjék. Az orvos kérdésére a haldokló gyenge hangon és nagy megerőltetéssel ennyit felelt: «Fiatal ember, középmagas, halvány arcu, fekete ruhában, keményített ingben.»

Általában ezek voltak utolsó szavai. Azután jött a pap és a hatóság, kiket gyorsan idehoztattam, de minden biába volt; a sulyosan sebesült nem tért többé magához és január 15-én reggel nyolcz óra után kiadta lelkét; ajka, mely nekünk még oly sokat és fontosat tudott volna mondani, örökre elnémult. Ott feküdt a gyöngye asszony, ki azon teremtmények közé tartozott, melyek a legnagyobb csöndben, minden feltűnés nélkül teljesítik kötelességüket, végtelenül meggyászolva jelenlévő férjétől, ki ép oly ártatlanul, mint irgalmatlanul lett megfosztva élete párjától.

Ezalatt a legénység is visszatért külső szolgálataiból; ig hát már nem voltam egészen a magam személyére utalva. Megjelentettem őrsparancsnokomnak kevés tapasztalataimat és benyomásaimat. Az egész helységben nagy izgalom uralkodott, senki sem akart rendes napi foglalkozásához térni; mindenki a kapu előtt ácsorgott és a szomorú eseményről vitázott.

Nekünk csendőröknek nehezen ment a gyilkos utáni hajszja. A haldoklónak az a néhány szava volt egyetlen bizonyítékunk, melynek alapján a tettest kereshettük.

Hosszabb, fáradhatatlan kutatás után végre sikerült egy fiatal munkást a v-i szöggyárból elfogni, kinek szeméyleírása és ruhái egyeztek a molnárné adataival. G. Péternek hívták és azt a benyomást tette, mint a ki képes ily rettenetes tett elkövetésére.

G. P. nyöltlen volt; kiderült, hogy a molnárné kis üzletében szokott vásárolni és ig a háziszokások ismeretesek voltak előtte; hogy még késő este a tett színhelyén volt, adósságot fizetett és ismét hitelt vásárolt és hogy a meggyilkoltnak férje előtt ezeket mondta volna: «Magoknál a nagy drágaság miatt már alig lehet vásárolni; és: «éjjel ide könnyen betörhet valaki, mivel a kapu mindég nyitva van». Még kitudódott róla az is, hogy a kritikus estén este 12 óráig három különféle vendéglőben tartózkodott, keveset ivott és mindenütt készpénzzel fizetett.

Különösen az a körülmény volt reá vezetés, hogy éjjel után nyoma veszett. Hálótársa azt beszélte, hogy G. P. csak reggel felé jött haza. G. P. ezt hosszas hallgatás után be is vallotta. De azon kérdésre, hol töltötte az éjszaka másik felét, mindég azt felelte, hogy nem tudja, nem emlékszik reá stb. A nyomozásnak ezen eredménye a bíróságnak bejelentetett, a mely G. P. elfogatását elrendelte. Nekem kellett őt elfogni, de előbb még egy eredménytelen házkutatást tartottam nála. Az egész környék őt tartotta bűnösnek.

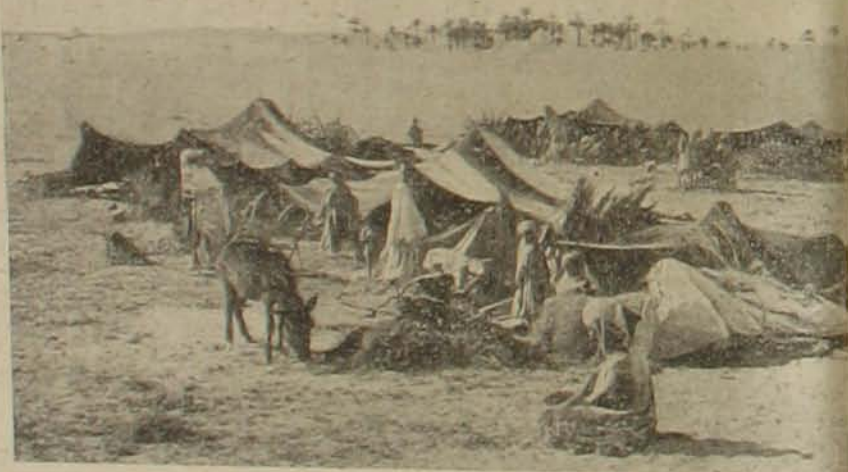
Csak az én szívem dologott érte, csak nekem volt olyan érzésem, hogy ez az ember, dacára a sok gyanu-

Ha fáj a feje⁷ ne tévőzzék, hanem használjon azonnal

mely 10 perc alatt a legmakacsabb migraint és fejfájást elmulasztja. — Ára K 1.20. — Kapható minden gyógytárban.

Készíti Beretvás Tamás gyógyszerész Kispesten. Orvosok által ajánlva. Három doboznál ingy. postai szállítással.

Beretvás-pastillát

2

A tripoliszi háború színhelyéről. — Nomád tábor. — 2. Imádkozó arabok. — 3. Egy oázis. — 4. Teve-karaván egy oázisnál.

oknak, ártatlan. De egyelőre nem tehettem semmit. A nyomozás tovább folyt. G. Péternek vallomása mindig ugyanaz maradt és rövid időn belül a törvényszék elé került. Mindenki, még a bírák is őt találták bűnösnek.

Február 1-én őrsparancsnokom S. község határába vezényelt a rendes őrjáratra. Étkelés után szolgálathoz léptem. Utam B. községbe vezetett, hol a lefolyt napokban községi elöljárói választások voltak. Érdeklődtem, kiket választottak meg újra és kik maradtak a régiéek és megtudtam, hogy csupán egy új elöljárót választottak. Fel is használtam az alkalmat, hogy az új esküdttel megismerkedjek és meglátogattam. Valami zsellér volt, de igen kiváló, nyílteszű, őszinte ember, kinek fellépése és beszéde bámulatba ejtett. Több mint egy óráig tartózkodtam nála, a községnek mindenféle politikai, gazdasági és családi viszonyairól beszélgetve és úgy meg voltam elégedve, hogy igazán sajnálattal távoztam házából. Tél volt, a parasztember ilyenkor szívesen eldiskurál és örül, ha valaki meglátogatja.

Sok egyéb között, ez az okos paraszt egy T. nevezetű családról is beszélt nekem; közel laknak a faluhoz és több gyermekük van. Az egyik fiú miatt, ki haszontalan semmittevő, az apának, sőt az egész családnak igen sok gondja és kellemetlensége van. Az apja molnárnak adta, de nincs sehol maradása gonosz természete miatt. Most is otthon van és lopja a napot, pedig atyja is szegény ember és nehezen keresi meg a mindennapi kenyeret.

Bár ezen családi viszonyok elmesélését csak úgy félfüllel hallgattam, elmonetelemkor mégis felébredt irántuk érdeklődésem és elhatároztam, hogy megnézem a fiút. Gondoltam, ilyen emberek, ha rászorulnak, sok mindenre képesek és így ha valami történik, én már ismerni fogom őket. Elhatározásom mindjobban megérlelődött bennem és így felkerestem házukat a falu végén.

Midőn a házhoz közeledtem, fiatal szakállas férfi jött előmbe, de mikor észrevett, azonnal el is tűnt. Meggyorsítottam lépteimet és épen akkor jutottam a kapuhoz, mikor egy nő onnan ki akart lépni. Mindketten zavarban voltunk és kerestük a szavakat, míg végre megkérdeztem bova megy. Egyszerűen felelt: «kimegyek!» Kérdésemre hogy: «hová ki?» azt felelte: «talán csak ki szabad menni?» Milyen benyomásnak engedtem, azt nem tudom, de kissé megsértve a leány kissé goromba modorán, könnyedén megfogtam karjánál és ezt mondtam: «Nem, most a szobába fog követni». Mikor oda beléptünk, két férfit láttam magam előtt; az egyik az volt, a kit künn megpillantottam, a másik egy 80 éves öreg aggastyán, kit az öregapának gondoltam. Hogy a konyhában a családnak legfiatalabb tagja (12 éves leány) tartózkodik, elkerülte figyelmemet. Miután a főszemély, kit kerestem hiányozni látszott, azt kérdeztem: «Melyik közületek Péter?» De választ sehonnan sem kaptam. Valami megmagyarázhatatlan érzéstől hajtván ismét szigorúan felszólítottam őket, hogy feleljenek kérdésemre. Rövid szünet után az öreg felállt, hozzám lépett és azt mondta: «Caendör ur, Péter, a kit keres, legfiatalabb fiam, de mindnyájunkra nézve jobb lenne, ha nem született volna, ő lump, gazember, nincs maradása sehol sem, csak terhünkre van, daczára 19 éves korának, mely évek őt önálló munkásságra is képesíthetnék. Ha mindenáron kutatást akar tartani, nem tagadom, hogy itt van valahol a házban, az én tudtommal ez bizonyára nem történik, de ez a csöcselék — a nővérekre mutatva — tartja rejtvé előttem.»

Gyorsan meggondoltam, hogy mily jogon tarthatnék

itt házkutatást, mivel csak az volt a czélom, hogy valakit, illetőleg a fiút, megismerjem. Még hozzá egyedül voltam, minden hatósági közeg kísérete nélkül. E miatt a további lépésektől szinte visszariadtam. De az ablak mellett birtelen árnyék surrant el és láttam, hogy egy körülbélül 12 éves kis leány a szemben levő szin ajtaját kinyitja és valamit felkiált. Még a falhoz támasztott létrát is észrevettem és még több okom volt hinni, hogy a keresett Péter ott van elbujva és nővére most óvakodásra inti.

Ismét érthetetlen sejtélem folytán a dolog nyomára igyekeztem jutni; azért hívtam az öreget, hogy jöjjön velem azonnal a szinbe. Odaérve, gyors elhatározással felkusztram a létrán. Eleinte a sötétségtől nem láttam semmit és meg kellett állnom, míg szemem a környezetet megszokta. Végre észrevettem, hogy nem messze szalmából fekvőhely van: rongyos takaró, sötét kabát, fekete kalap és kis darab kenyér bevettek mellette. Megtapogattva a szalmát, még melegek találtam. A madárnak még itt kell lenni, el nem repülhetett. Rengeteg szalma volt a szinben felhalmozva és igazán nem volt kedvem azt keresztül-kasul kutatni. De nem messze tőlem egy nagyobb esomó szalma feküdt lazán a földön és azt gondoltam, hogy Péter itt lehet. De e perczen eszembe jutott: «Miért e nagy igyekezet, hiszen csak arról van szó, hogy valakit megismerjek, mihez esetleg máskor jobb alkalmam nyílik». De belső érzésem ezt sugta: «Csak tovább; már megkezdted, fáradtságodat eredmény kíséri!»

(Vége köv.)

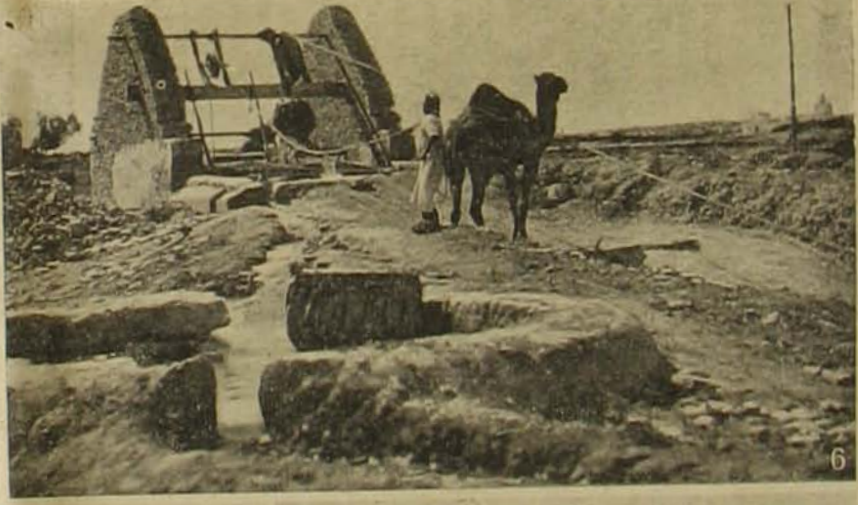

A gyalogposta.

Elmultak a régi jó idők, midőn minden földesúrnak, szolgabírónak s csaknem minden községnek volt egy jólábú cigánya, kinek a levelek széthordása volt főkötelessége. Ma a vasút s postakocsi pótolja a primitív intézkedések helyét, bár azért a «postások», különösen mint levélhordók, a nagy városokban ma is megvannak, sőt hasonlíthatatlanul nagyobb számban, mint a menyinyien egykor a gyalogpostások voltak.

Régen természetesen a gyalogposta volt a hirtudósítás egyedüli közvetítő eszköze. Az ó-egyiptomi emlékeken látjuk, hogy már valóságos testületet képeztek, melybe egyenesen a gyorsabbú egyéneket vették fel. Egyes elavult papyrus-tekerceken még híres futók neveit is olvashatjuk s tudjuk róluk, hogy mindennap hajnalban megjelentek a királyi palotában s ott átvették a tekerceket, melyek a nagy birodalom különböző részeiben tartózkodó kormányzókhöz szölettek.

Görögországban, hol a testgyakorlat minden nemét oly nagy gondal ápolták, már valóságos kengyelfutókat is találunk, kik ily postaszolgálatokat teljesítettek. Nevük «Hemerodromoi», azaz napi futók volt; nagyobb-

A tripoliszi háború színhelyéről. — 1. Arab vargák. — 2. Arab kút. — 3. Tripoliszi néger. — 4. A tripoliszi kikötő partja. — 5, Oudjaki spahi.

részt serdülő fiatalok, kik az olympiai játékokon diadalt nyertek. A leveleken kívül csak ívet, nyilat, dárdát vibettek magukkal. Egyes történetírók valóban mesés adatokat sorolnak föl működésükről. Midőn az atheneiek Darius betörésekor a spártaiaktól gyors segítséget kértek, Philippides hemerodrom az 1200 stádiumot (mintegy 200 kilométer) tevő utat egy nap és egy éjjel tette meg s Epaminondas korában is hasonló böstetteket vittek végbe. Nem csoda, ha még ma is vannak emlékoszlopok, melyeken ily állami szolgálatban állott kengyelfutók érdemeit sorolják fel az utókornak.

Sokkal kevesebb tekintélye volt a gyalogpostásoknak Rómában, mivel e czélra ott csak rabszolgákat vagy szabadon bocsátottakat használtak fel. Gyakran olvasunk pauaszokat megbízhatatlanságukról. Egykor a római gyalogpostások Vespasian császárhoz tömegesen kérvényt nyújtottak be a czipöpénz felemelése végett, azonban igen rossz sikerrel, mivel a fősvény császár e kérvényre elrendelte, hogy a czipöpénzt egészen el kell törölni s a gyalogpostások ezentúl meztelül teljesítsék kötelességüket.

A római birodalom megszűnte után a posta intézmény is hanyatlásnak indulván, csak egyes testületek, különösen zárdák, egyetemek s városi hatóságok tartottak gyalogpostákat. A kereskedők lassanként lovaspostákat rendeztek be. A városok levéltárában egész az újabb időkig mindenkor találunk szabályzatokat, melyek a postaszolgálatra vonatkoznak. Mivel a legtöbbször e szolgálat veszélyes is volt, mind felfegyverkezve jártak, de emellett igen természetesen nem is voltak megbízhatók, mivel a reájuk bízott leveleket gyakran használták fel saját czéljukra.

Oly világrészekben, hol a lovat nem ismerték, a gyalogpostások rendszere tökéletesebben fejlődött. Így Peruban a spanyol bódítás idejében valóban hámulatraméltó tökéletességben szerveztettek. A „csaskik” (csérélők) ugyanis nemcsak valódi kengyelfutók, hanem teljesen megbízható egyének is voltak. Az üzenetek nagy részét szóbelileg közvetítették s balálbűntetés terhe alatt kellett a bivalatos titkot megőrizniök. A birodalom négy fő útján, mintegy hat kilométer távolságra egymástól, kis faházak voltak szalmával fedve, melyben a csaskik tartózkodtak. Béke idején négy, háború esetén nyolcz vagy több kengyelfutó is volt minden házban, úgy, hogy bármely pillanatban képesek voltak az üzeneteket tovább szállítani. Kettő rendszeren köteles volt a ház előtt állani mindkét irányban előrenézve az úton, hogy a szomszéd állomásról adott tűzjelt észrevegye. A mint a tűz fellobogott, az, a ki azt meglátta, rögtön meggyújtotta a készletben tartott csomagot, hogy a legközelebbi postaőrséget értesítse. Ezután a várt kengyelfutó előreszaladt egy darabig, hogy mielőtt az elérkezne, elmondhassa neki a szóbeli üzenetet s átadassa az általa hozott, quipunak nevezett csomagot. Mindketten gyorsan futottak ezután egymás mellett mindaddig, míg a felváltó szóru-szóra megtanulta az üzenetet s akadály nélkül utána mondbatta. Ekkor elhagyta társát s még sebesebben ment a legközelebbi posta állomásig. Nappal, éjjel, a forró homokpusztában s a hideg fennsíkokon oly nagy izgalommal teljesítették a csaskik teendőiket, hogy az inkák a tengertől mintegy 500 kilométer távolságra eső fővárosukban általuk friss tengeri halakat kaphattak.

A világ ezen legkitünőbbén szervezett gyalogpostarendszeréhez hasonlót találtak a spanyolok Montezuma birodalmában is azzal a külömbséggel, hogy a kengyelfutók színészesebb szerepet játszottak. Ha veszített csak

tárolt vagy más szorencsétlenségről kellett tudósítást hozniok, bajukat rendetlenségbe hozták s az útban senkibe sem szólva, egyenest az uralkodó palotájába mentek, kinek térdre hullva mondták el az üzenetet. Ha ellenben diadalról szólhattak, bajukat veres szalagokkal kötötték össze, ezombjaikra fehér lepelt akasztottak, bal karjukon paizsot, a jobbal kardot lebegtettek a levegőben.

Nem ily tökéletes szervezettel, de lényegileg hasonló módon léptették életbe Kínában is a gyalogposta-intézményt. Marco Polo már a XIII. században tapasztalta, hogy a kublai khán buszonnégy óra alatt oly vidékekről kapott kengyelfutók segítségével gyümölcsöket, melyek 10 napi járó földre voltak. Ez országban a gyalogposta még most is uralkodó, az állami postát is ők kezelik. Rendszeren lámpás s esernyő van kezükben s a levelek oldalaiakon csomóban vannak összekötve, mely csomón csengettyű birdeti közeledtüket, hogy mások kitérve előlök, gyors előbaladásokban ne akadályozzák. Nevük rendszeren csien fu=erős ember, vagy csien li ma, ezer li ember, bár nincs adat reá, hogy mikor tett meg közülük bárki is egy folytában ezer lit, a mi körülbelül 500 kilométert tenne. De hogy erősek, az bizonyos, mert 80—90 font súlyú csomaggal megterhelve, hőségben s hidegben, nappal és éjjel, képesek egy folytában gyorsan futni. Különösen figyellemre méltó az éjjeli szolgálat, mivel a közönséges kínai roppant babonás, s éjjel mindenütt kísérteteket vél látni. Mondják, hogy ez emberek, hogy testük annál kitartóbb legyen, soha sem esznek teljes ebédet, hanem több ízben ugyan, mint mások, de valamivel kevesebbet.

Csengettyűt hord magán az indiai postás, az úgynevezett hurkara is. Ezeknél a csengettyűknek még az a czélja is van, hogy az utat biztossá tegye az által, hogy a sötétben mutatkozó mérges kigyókat és vadállatokat elriassza. India némely helyein, hol bidak nem léteznek, a hurkara még kétlaki állattá is válik, mivel egy pár uszónadrágot s egy dereka körül övezett hálót kap, melybe néhány borosüveg alakú uszóhólyagot tesznek, hogy a folyókon veszély nélkül meheessen át.

Más országokban is fenn van még a gyalogposta, sőt némely helyen érdekes sajátosságokkal van felruházva. Így Japánban, Ausztráliában s az új Kongó államban a postás a reábízott levelet vagy csomagot botra erősítve s folytonosan felfelé tartva viszi. Franciaország némely részeiben, különösen Gironde déli vidékén, miként e helyen a talajviszonyok miatt a henszülöttek is teszik, a postás lábtón jár, mely lábszáraihoz van erősítve, míg kezében egy hosszú bot adja meg az egyensúlyt. Norvégiában a postásoknak bőcipőjük is van.

KÉPEINKHEZ.

A tripoliszi háború színhelyéről.

A váratlanul — úgyszólván máról-holnapra — felmorúlt olasz-török háború alkalmából, a háború színhelyét a jelen számunkban közölt képeken bemutatva e terület földrajzi fekvését és gazdasági helyzetét a következőkben ismertetjük:

Tripolisz — valódi nevén Tripolitánia — Törökország egyedüli afrikai gyarmata, Afrika északi szélén, a Földközi-tenger partján fekszik s a hozzátartozó Barka s Fezzan tartományokkal együtt egy török vilajetet alkot. Területe 892,000 négyzetkilométer. Határai kelet felől Egyiptom, nyugatról Tunis és Algéria, a déli részén

fekvő Fezzan pedig a nagy Szahara p sztaságba nyulik be. Síkfekvésű krétakeverekű földjében ásványanyagot alig lehet találni. Éghajlata csak tél és nyár között változik. A téli őszeak, mely októbertől márcziusig tart, rendszeren esős, a nyári őszeak pedig általában száraz s különösen a mi nyári hónapjainkban teljesen eső nélküliek.

Tripolisz, mint gyarmatállam, már az ókorban ismeretes volt s különösen a római uralom alatt — Krisztus születése után az első században — gazdag gabona- és olajtörmésénél fogva egyike volt a leggazdagabb gyarmatoknak.

Tulajdonosai igen gyakran változtak. Birták a főnicziak, majd Carthago, később Róma, aztán Bizáncz uralták, de harcziás szellemű eredeti berber lakossága mindannyiszor lerázta magáról a hódítók igáját. Végül az arab invázió halálos csapást mért az egész tartományra s a római kultúra magasságából a középkori barbárság fertőjébe taszította le. Tripolisz ekkor birbedt rablófészek lett, melyből a mult század 30-as éveiben tisztogatták meg a törökök. Ettől kezdve, bár a törökök állandóan szipolyozták, mégis tetemes gazdasági emelkedés volt észlelhető Tripoliszban, különösen a mult évtizedben, pedig a termékeny területnek csak a tenger partján elnyúló kisebb része használdott fel, holott az ókorbeli ültetvények, mint azt a még most is található hatalmas épületelemek bizonyítják, egész a Szahara-sivatag széleibe benyultak.

Törökország azonban, az említett gazdasági előnyök daczára is csak nagyon keveset törődött Tripolisz továbbfejlesztésével, ugyanannyira, hogy még rendszeres hajójárat se volt a gyarmatához, sőt kereskedelmi és hadi kikötőjeit is a lehető legkezeletlenebb állapotban tartotta.

Igy történetet aztán, hogy Olaszország, miután már a mult század 80-as éveitől a nagy érdeldődéssel viseltetett Tripolisz iránt, bizonyára ősei jogára támaszkodva, pár héttel ezelőtt egy szép napon azzal lepte meg a világot, hogy Tripoliszt annektálni fogja s mire Törökország meglepetéséből magához térhetett volna, már meg is izente neki a háborút, sőt, ha hinni lehet a naponként változó háborús híreknek, hadserege már a tartomány fővárosát: Tripoliszt, kikötőit és környékét, úgyszólván minden ellenállás és vérontás nélkül el is foglalta.

Azonban még ezokután is mindig kérdés, hogy ha a török nem is bírta az erősebb olasz ellenféllel, a bennszülött lakosság milyen érzéssel fogadja az új hódítót s vajjon mennyiben respektálja és meddig tűri az ősi jog ezimén betolakodó olaszok erőszakoskodását?

HIREK.

Kérelem. Az általunk kiadott és a Nmélt. belügy- és honvédelmi miniszter úr által felülbirált „Utmutatás a bűnügyi nyomozás alkalmával követendő eljárásra néve” című munka példányai a napokban küldettek meg a magánelőfizetők részére. Felkérjük, sziveskedjék az előfizetési díjat Darvas Adolf, Franklin-Társulat czegyezetőjének (Budapest, IV., Egyetem-utca 4.) megküldeni. A netalan áthelyezett rendelő címére érkezett könyvet kérjük új állomáshelyére küldeni. Dr. Kármán Elemér kir. ügyész, Soltész Imre főhadnagy.

Adományok. A létesítendő esendőrési internátus alapjának javára, Argay Ferencz főhadnagy oktatótiszt

Szegedről, az általa szerkesztett és a folyó évi 99,135. számú belügyminiszteri rendelettel jóváhagyott szépirási mintalapok tisztu jövedelméből 100 koronát, a püspökhatvani esendőrési pedig 3 K 87 fillért adományozott, mely összegekkel az alap vagyona 24,733 K 67 fillérré emelkedett.

A esendőrési költségek 1912. évi emelkedése. A pénzügyminiszter által október 12-én, tárgyalás céljából az országgyűlés képviselőháza elé terjesztett 1912. évi költségvetési törvény tervezete szerint, a m. kir. esendőréség 1912. évi szükséglete, az 1911. évivel szemben, 1,688,000 koronával emelkedik. E tekintélyes összeg, a mint azt a pénzügyminiszter expozéjából olvassuk, a rendszer szükséglet fedezésén felül, a m. kir. esendőréség állományának 775 fővel lendő szaporítására fog fordítottatni. E nagyarányú létszámemelést az ország határának elkerülhetetlenül szükségessé vált hobotóbb ürdve indokolja. E hatalmas létszámemelést örömmel üdvözöljük, mert általa a legénység phisikai terhe a határszéli, tehát a legnebezesebb szolgálatok egyikének terén, fog megkönnyítettetni.

Gyanus menekülők. A torontólmegyei Nagykomlós határában, október 7-én, reggel 1/4 órakor, Németh László ez. őrsvezető és Nagy Dénes esendőről állott nagykomlói őrsbeli járőr, egy előlük gyanus körülmények között menekülni igyekvő kocsit akart megállítani. A kocsiban ülő ismeretlen egyének egyike az alkalommal, mintegy 60 lépés távolságból, Nagy Dénes esendőrrre, sérülés okozása nélkül, egy lövést tett, erre a gyors iramban haladó kocsin menekülők ellen Nagy esendőr két, Németh ez. őrsvezető pedig négy lövést iutézett. A járőr lövéseinek eredménye, minthogy a kocsi elvágtatott, eddig megállapítható nem volt. A menekültek és a merénylő nyomozása folyamatosan van.

Egy esendőr meglövete. Furesik László boroznai őrsbeli esendőr, Bereznai község határában, október 8-án éjjel kettő órakor szolgálatteljesítés közben, Kálinics Iván bereznai lakos által orozva vadászfegyverből jobb térdön meglöve, súlyosan megsebesített. Kálinics nyomonozására, ki a esendőr meglövése után a sötétben elmenekült, nyolce esendőr összpontosított. Furesik esendőr súlyos sérülésével a máramarosszigeti cs. és kir. gyengédkedőházba szállítottatott.

Kérelem. Fábán Imre Krassó-Szörény megye Béga-monostor községben állomásozó ez. őrsvezető, kéri Bálint Mihályt, ki Aradon a cs. és kir. harmadik huszarezrednél szolgált s onnan 1902 tavaszán lépett át a esendőréséghez, hogy címét vele közölje.

KÜLÖNFÉLÉK.

A mormonok baja. A Salt Lake Cityben Utah államban lakó mormonok között nagy a fölháborodás. Max Florenozé, egy ottani vendéglő tulajdonosa a salt lake cityi mormon templom belsejéről fölvetett 68 fényképet kinal Smithnek, a mormonok fejének visszavásárlásra, csekély százezer dollárért. Smith f szőlította összes biveit, hogy segítsenek megkeresni azt, a ki a templom belsejének a lefényképezésével azt megszeztelteltette. Florenozét pedig zsarolási kísérlet miatt akarja bíróság elé állítani. A fényképeket állítólag G. L. Bossard berlini lakos vette föl. A salt lake cityi mormon templom belsejét még nem lépte át idegen. A mormonok

BUTOR

képzésért v. részletfizetésre legjutányosabb áron
EHRENTREU ÉS FUCHS TESTVÉREKNEL
 BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRÜT 8. SZ.
 13 Képes Árjegyzék ingyen. :: Telefon 88—59.

BUTOR

90 százaléka sem volt soba e templomban, a hová csak az egyház méltóságai, az apostolok és egyéb egyházfejelmek léphetnek be. A templom mesés pompájú berendezéséről sok legenda kering. Állítólag vannak benne padok, a melyek elefántcsonttal és gyöngyvel vannak kirakva, életnagyságú szobrok aranyból, ezüsből. A keresztlő medence tizenkét arany ökör vállán nyugszik. Florence kijelenti, hogy a képek másolatának az eladásánál óriás pénzt kereshetne meg a mormonok között, a kiknek legnagyobb része sohasem látta a templom belsejét és nagyon szivesen nézné meg azt. Ezért ajánlotta föl a képeket először magának a mormon főapósnak, Joseph F. Smithnek, mert neki érdeke, hogy azok terjesztését megakadályozza.

Tengeribetegségmentes hajó. Néhány nap előtt becsátották vizre a Hamburg—Amerika vonal új gőzcsését, a mely minden tekintetben páratlanul áll a modern hajóépítő technika terén. Az új gőzös neve Victoria Luiza. Térfogata tizenhatezer tonna, nagyságra nézve tehát nem tartozik a kimondottan óriás hajók közé. Mindössze ötszáz kabinutas befogadására készült, a berendezése azonban páratlanul elegáns, és a legtulzottabb igényeket is kielégítheti. A fedélzet egyetlen hatalmas etánynya van átalakítva, a melyen pálmák és olajfák között korzóznak a hajó boldog utasai. Kajütök nincsenek, hanem kényelmes szállószobák vannak, a mikben az ágyak a padozaton állanak, és nincsenek felüggesztve, vagy pedig a bajó falába beépítve, mint a régi hajóknál szokásos. Van egy hatalmas, csillárokkal, márványlapokkal és óriási tükrökkel diszitett bangversenyterem, a melynek pompás parkettje táncmulatságok megtartására is igen alkalmas. Fürdőszobák, tornaterem, dohányzó, télikert és egyéb kellemetességek egészítik ki a hajó berendezését, a melynek fő érdekessége azonban az a része, a melyet az utazó közönség nem láthat meg, csak megérezhet, s ez az, hogy a bajótest ama része, a melyben az utazó közönség lakosztályai, a táncsterem és egyéb termek vannak, Cardan-rendszer szerint fel van függesztve, úgy hogy soha ki nem lendülhet a vízszintes irányból. A bajó közönsége tehát még a legnagyobb viharokat sem érzi meg s így természetesen a tengeri betegség kellemetlenségeit sem kénytelen elszenvadni.

A hortyogásról. Egy német főorvos két csoportba osztja a horkolókat. Az első csoportba tartoznak azok, a kik rendszerint nyomban megkezdik a bangversenyezést, mihelyt álomra hunyták a szemüket. Vannak azután alkalmi hortyogók, a kik csak bizonyos bebatások, mint bőseges alkoholfogyasztás vagy tulságos kifáradás

után horkolnak. Általán a férfiak fűrészelésszerű mély hangokat ballatnak, viszont a nők többnyire magas hangon fujatnak. De azért akad a gyöngéd nem képviselői közül is olyan, a ki a horkolásával megremegteteti a szoba falait. A szoban levő főorvos, a ki maga is gyakran horkolt, ha a bátán aludt, azt ajánlja, hogy oldalvást feküdjünk és magasan legyen a fejünk. Így aztán nem igen esik le az alsó állkapocs és zajtalan lesz az alvás. A tapasztalat szerint más is közrejátsszik a horkolásban, nemcsak a szeszélvzet, a testi kimerülés meg a hátón vagy alacsony párnán való fekvés. És pedig az a körülmény, hogy valami ok, például nátha miatt nem történhet a lélegzés az orrüregegen át. Ilyenkor bizony kinyilik a száj és elkerülhetetlenné válik a borkolás.

Szerkesztői üzenetek.

A szerkesztőség a szolgálattal kapcsolatos kérdésekre és névtelen levelekre nem válaszol, kéziratot vissza nem ad, levélben pedig csak igen kivételes oly esetekben válaszol, ha a válasz — kényességénél fogva — nyilvánosan meg nem adható. Kérjük ennél fogva olvasóinkat, hogy leveleikkel bélyeget ne küldjenek.

Vitakozók. Nem jár.

K. S. csendőr. Ha felveszik igen.

T. Gy. 175. Ha felveszik igen, de csak régi rendfokozatát fogja megkapni.

B. Örs. Az egész nem, de az arányos rész igen.

Aranka. 1. Néhány hónappal előbb. Ha kérvényét idejekorán adja be, megszakitás nem fog bekövetkezni. 2. A szakaszvezető 48-70, az őrmester pedig 70-90 fillér napi zsoldot kap. Szolgálati pótlój 35-40 koronáig havonta, rendfokozat és szolgálati időhöz képest. 3. Szolg. szab. I. Rész. 1 korona 62 fillér, II. Rész. 90 fillér, III. Rész 42 fillér. Grill és társa, Budapest. Dorottya-u.

Torontál. Nem írható ki.

B. őrmester Várpalota. A kellően felszerelt kérvény az illető ügyosztályhoz vagy bírósághoz beadandó.

H. C. csendőr. Igen.

Tudnivágyó. Ha az illető állás elnyeréséhez négy középosztály szükséges, úgy ezen feltétel hiányában természetesen nem pályázhat.

K. S. A dolog értéke szerint közönséges lopást vagy vagyongorogást.

3478. A hónap végét be kell várni.

D. Zs. csendőr. Ily esetre törvényeinkben nincs tételes intézkedés.

Öreg zsandár. Miniszteri titkár a belügyminiszterium 2. a) alosztályában.

MOSKOVITS

anatomiai czipő- és csizmagyár részv.-társ.

M. klr. csendőrség, boszniai csendőrség, cs. és klr. közöshadsereg szerződ. szállítói

Budapest, Rákóczi-út 6. sz.

Nagyvárad

Ajánlja elsőrendű chevro- és boxbőrből készített különlegességeinek szerződéses árban, részletfizetési kedvezmény melletti szállítását. " " "

Kívánatra árjegyzéket bérmentve küldünk

HIVATALOS RÉSZ.

Közigazgatási döntvények.

Vadnak törrel való elfogása nem vadászati adójövedéki kihágás.

(Közigazgatási bíróság 1910 márcz. 10. 17,555/909. P. szám alatt.)

Emlék- vagy családi ereklyeként tartott fegyver adómentességét nem zárja ki egymagában az a körülmény, hogy az vadászatra alkalmas.

(Közigazgatási bíróság 1910 nov. 18. 15,709/1909. P. szám alatt.)

A községi állatorvos az előjáróság tagja.

(Közigazgatási bíróság 1910 ápr. 27-én 355 910. K. sz.)

Az 1894: XII. t.-cz. a büntetőtörvényekben meghatározott cselekmények közül csak azokat minősíti — egyéb feltételek mellett — mezőrendőri kihágásoknak, melyek a mezőgazdaság céljaira szolgáló területeken és dolgozók között történnek el. A temető pedig ebben a minőségben a mezőgazdaság céljaira szolgálónak nem tekintendő. Az a tett, hogy a temetőből 30 K értékű virág a tulajdonos beleegyezése nélkül elvétezt, különösen a Btk. 336. §-ának 2. pontja alá vonható minősítő körülmény hiányában, a Btk. 333. §-ába ütköző lopás vétségének, de nem az 1894: XII. t.-cz. szabványai alá sorozható mezőrendőri kihágásnak külső ismérveit tünteti fel.

(Hatásköri bíróság 1910. szept. 26. 1910. Hb. 37. sz.)

Mezőrendőri kihágási ügyekben a vádlottat csupán a városi rendőr, csendőr, pénzügyőr vagy egyéb felelős hivatalos közegnek hivatalos esküjére való hivatkozás mellett tett vallomása alapján is el lehet ítélni.

(A m. kir. földművelésügyi miniszter 1910. évi 27.460. sz. határozata.)

A ki utlevéllel nem bíró egyént kivándorlásának elősegítése céljából a határig fuvaroz, az 1909:II. t.-cz. 41. §-ába ütköző kihágást követi el.

(A m. kir. belügyminiszter 1910. évi 1658. sz. határozata.)

A réten álló fűzfák s azoknak lehullott vagy levágott gallyai gazdasági termények. Az ily termények ellopása mezőrendőri kihágást képez s az ügy elbírálása az értekre való tekintettel a közigazgatási hatóság hatáskörébe tartozik.

(A m. kir. hatásköri bíróság 1910. évi 97. sz. határozata.)

Járásparancsnokság felállítása.

A m. kir. V. számú csendőrkerület trencsényi szárnyának területén, Nagybecsény 1911 október 3-án egy járásparancsnokság állított fel.

Járásparancsnokság áthelyezése.

A m. kir. VII. számú csendőrkerület dévai szárnyának területén fekvő puji járásparancsnokság, 1911 október 1-én Bajesdre helyezett fel.

Őrsök felállítása.

A m. kir. II. számú csendőrkerület pancsovai szárnyának területén Beresztóczon és Omlódon 1911 október 1-én és a lugosi szárny területén Krassógombáson, 1911 október 10-én egy-egy 5—5 főből álló őrs állított fel.

SZEMÉLYI ÜGYEK

Legfelsőbb elhatározás.

Ő császári és apostoli királyi Felsége 1911. évi október hó 5-én Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával kitünő szolgálataik elismerésül:

csikszentimrei Csató Ferencz alezredesnek, az I. sz. csendőrkerület parancsnokának,

peremartoni Virágh László III. és

polyáni Boldizsár András IV. számú csendőrkerületbeli századosnak a Ferencz József-rend lovagkeresztjét legkegyelmesebben adományozni és legkegyelmesebben elrendelni méltóztatott, hogy ugyanezen alkalomból:

Burján Endre II. számú csendőrkerületbeli századosnak a legfelsőbb megelégedés kifejezése újból,

Goreczky Vilmos III. számú csendőrkerületbeli főhadnagynak pedig a legfelsőbb megelégedés kifejezése tudt adassék.

Áthelyezettek:

1911 október 16-ával:

Zöld Aladár	I. sz. csendőrkerületbeli zászlós a VI.,
Gábor Péter III. *	* * * * VIII.,
Csürös Gyula IV. *	* * * * VII. és
Wagner Béla VII. *	* * * * III. sz.

csendőrkerület állományába; végül

1911 november 1-ével:

Tomek Gyula törzsőrmester, az V. számú csendőrkerületről, a III. számú csendőrkerülethez, laktanyagondnoki minőségben, Budapestre.

Előléptettek:

1911 október 1-ével:

a m. kir. I. számú csendőrkerület állományában:

Papp István, Albert János, Boér Miklós, Parkas János, Major Tivadar, Ferenczi Árpád és Tabir Antal;

a m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:

Marosi Ferencz, Kiss Sándor I., Lukács Ferencz, Fillmann Lajos, Lattinann György, Pál Sándor és Lakatos István;

a m. kir. III. számú csendőrkerület állományában:

A m. kir. csendőrség szives figyelmébe! Az a csendőr, aki órát, ékszeri akasztványt, vagy készpénzt mint részletre, forduljon olyan csigához, amely rövid 1—2 év alatt kizárólag csak a csendőrségtől 120 elismerő levélben részesült, ezen elismerési csak azért érnek el, mivel a saját kezéből szabályzott óra egy hó alatt legfeljebb csak 5 percet különbözhet. Kerem sziveskedjenek mintákat küldni. A mintáknak ára 8 koronától feljebb.

Varga István L., Farkas József, Szalai Pál, Posch István, Ivanyos István, Horváth József, Wolf Gyula és Kerestély Domokos;

a m. kir. IV. számú csendőrkerület állományában:

László Antal, Oberbüchler Ferencz, Dicsőfi András, Pálffy Imre, Lengyel István és Kovács Géza;

a m. kir. V. számú csendőrkerület állományában:

Borisz István, Rendes János és Pál István;

a m. kir. VI. számú csendőrkerület állományában:

Németh István VII., Barasics Kálmán, Novák István, Libentrit Adolf, Soós Gyula, Pálfi István és Kocsis József I.;

a m. kir. VII. számú csendőrkerület állományában:

Tóth Ferencz, Illés János II., Tompa Ferencz, Ambrus Péter, Orbán Elek, Horváth István II., Komanics János, Lukács János, Moré Ágoston, Campeán György és Galicza József;

a m. kir. VIII. számú csendőrkerület állományában:

Eszényi Lajos őrsvezető cz. őrmesterek, *őrmesterekké*; továbbá

ugyanazon nappal:

a m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:

Krisztea Timotheus, Schön Henrik, Szokol Pál, Vilyányi Imre, Deák Mibály, Lindner János, Baricz Károly, Puskás József, Todorán Zakariás és Horváth István;

1911 szeptember 16-ával:

a m. kir. VII. számú csendőrkerület állományában:

Tatár Mihály, Szabó József V., Kálmán Bálint, Ambrus Ágoston, Gergely József, Sipos József; és

1911 október 1-ével:

Tamás Gyula őrsvezetők, *őrsvezető cz. őrmesterekké*;

ugyanazon nappal:

a m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:

Galamhosi Gábor, Táborosi János, Ilea Simon, Jánosy József, Simó József, Pap István és Bartók András;

ugyanazon nappal:

a m. kir. VII. számú csendőrkerület állományában:

Tamás Gyula, Vitos Ádám és Vitályos György cz. őrsvezetők, *őrsvezetőkké*; végül

az 5 évi csendőrségi szolgálat betöltése után:

ugyanazon nappal:

a m. kir. VI. számú csendőrkerület állományában:

Bazsika Lajos csendőr, *csendőrt cz. őrsvezetővé*.

Katonai szolgálati jel:

A I. osztályú legénységi katonai szolgálati jellel ellátott:

a m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:

Burbach Jakab járásőrmester, 1911 szeptember 23-án, Szócs Antal járásőrmester, 1911 október 3-án;

a m. kir. VI. számú csendőrkerület állományában:

Szekér József járásőrmester, 1911 október 6-án, Szabó János I. járásőrmester, 1911 október 18-án.

A II. osztályú legénységi katonai szolgálati jellel ellátott:

a m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:

Geréb Mihály cz. őrmester, 1911 október 6-án;

a m. kir. VI. számú csendőrkerület állományában:

Vinczen Lajos cz. őrmester, 1911 október 1-én, Páris Lajos cz. őrmester, Harang Dénes cz. őrsvezető, Dezső Ferencz II. csendőr cz. őrsvezető, 1911 október 5-én, Szalai Ignác Jenő cz. őrmester, 1911 október 4-én, Szirmai Károly őrmester, Bedő János II. cz. őrmester, Lang Péter, Kiss József III. cz. őrsvezető, 1911 október 6-án, Stojka Demeter cz. őrsvezető, 1911 október 7-én és Zsoldos Bálint cz. őrsvezető, 1911 október 22-én.

3-szori bekenésre meg szabadul kellemetlen láb-, kéz- és hónaljzadástól a Riesz-féle kenőcs használata által. 1.20 fillér beküldése ellenében bérmentve, utánvéttel 1.75 fillérért szállítja Riesz A. gyógyszerész Szent János gyógyszertára, Budapest, Széna-tér 1. (Azelőtt Kiskunhalas.) Értéktelen utánzatoktól óvakodjék. — Postai szétküldés naponként. — Gyógyszerkülönlegességek nagy raktára.

VÁRNAY és FIA = BUDAPEST, =
VI., Liszt Ferencz-tér 9

könyvnyomda, könyv-, papir- és írószer-kereskedés, a magyar kir.
— csendőrségi hivatalos nyomtatványok legnagyobb raktára. —

Könyvek, levélpapírok, imakönyvek és írószerek dus választékban.

Jegyzék a kitiltott őrsfőzönőkről bekötve
raktárunkon kapható.